

๗

**การอยู่ในประเทศที่สมควร
ความเป็นผู้มีบุญอันทำแล้วในกาลก่อน
การตั้งตนไว้ชอบ**

๒๐ กันยายน ๒๔๙๖

นโม.....
ปฏิรูปเทสวาโส จ.....

ทั้งสามประการนี้ เป็นเหตุเครื่องถึงความเจริญสูงสุด นอกจากการไม่คบคนพาล คบแต่บัณฑิต
บูชาสิ่งที่ควรบูชา เป็นต้น

๑. การอยู่ในประเทศอันสมควร

เราอยู่ในประเทศไทย มีเพื่อนบ้านเป็นประเทศล้อมรอบ ตั้งแต่ประเทศในอินโดจีน ออกไป
ไกล ถึงยุโรป เช่น เยอรมัน ที่ “ตาย” แล้วฟื้นใหม่ครึ่งประเทศ

**“ถ้าว่ามนุษย์อยู่ในประเทศใดไม่มีพุทธศาสนา ประเทศนั้นเป็นประเทศที่
เรียกว่า ไม่มีศาสนาแน่นอน ประเทศเหล่านั้นเรียกว่า ประเทศโยคคลอน เพราะ
ศาสนาเป็นตัวสำคัญของประเทศนัก ถ้าประเทศใดมีพุทธศาสนาที่แน่นอน
ประเทศนั้นก็เป็นหลักฐาน เป็นประเทศที่เป็นหลักเป็นประธานของโลกทีเดียว”**

บัดนี้พุทธศาสนารุ่งโรจน์อยู่ที่ประเทศไทยแห่งเดียว เพราะมีพระเจ้าแผ่นดินอุปถัมภ์ศาสนา
อย่างเลิศ เป็น “อัครศาสนูปถัมภ์” เราอยู่ในปฏิรูปประเทศแล้ว ควรดำเนินให้ถูกต้องร่องรอยของพุทธ-
ศาสนา รักษาศีล สมาธิ ปัญญา วิมุตติ วิมุตติญาณทัสสนะ ให้ถูกต้องร่องรอยตามความประสงค์ของ
ทางพระพุทธศาสนา

ประเทศข้างในต้องหยุดที่ศูนย์กลางดวงธรรมที่ทำให้เป็นกายมนุษย์ เป็นที่เกิด ดับ หลับ ตื่น
ใจเราหยุดนิ่งตรงนั้นจึงจะได้ชื่อว่าเป็นประเทศที่สมควร ถูกมัชฌิมประเทศ ไม่เข้าไปใกล้ที่สุดทั้งสอง
อย่างคือ **กามสุขัลลิกานุโยค** กับ **อัตตกิลมณานุโยค** ตรงกับกระแสพระโอษฐ์พระบรมศาสดาที่ประทาน
เป็นนัยแก่พระองค์นิมาว่า **“สมณะหยุดแล้ว แต่ท่านไม่หยุด”**

**“ถ้าไม่หยุดละก็เลอะละ แต่ถ้าพอหยุดได้แล้ว ก็อย่าออกจากหยุดหนา กลาง
ของกลางที่หยุดนั้นแหละ กลางของกลางหนักเข้าไปอย่าถอยออก ถ้าถอยออก
ผิดความประสงค์ กลางของกลางเข้าไปนั้นแหละตั้งแต่ต้นจนถึงพระอรหันต์ ไม่ให้
คลาดเคลื่อนความหยุดอันนี้”**

นี่เป็นอุกมัชฌิมประเทศ อุกมัชฌิมปาปฏิบัติ ขอบปฏิบัติเป็นกลาง ถึงจะปฏิบัติศาสนาสัก ๕๐ - ๙๐ พรรษา หรือแม้เป็นชายหญิง แต่ไม่ได้เข้าทางนี้ ก็ไม่ถูกหลักพุทธศาสนา

๒. การตั้งตนไว้ชอบ (อตฺตสมฺมาปณฺธิ)

สภาพอันได้รับสุขรับทุกข์ (สุขก็รู้ ทุกข์ก็รู้) สภาพอันนั้นชื่อว่าตน เมื่อได้รับสุขรับทุกข์อยู่ต้องตั้งตนไว้ชอบ

ตั้งแต่การตั้งตนชอบของกายมนุษย์หยาบ คือ ตั้งตนไว้ในทาน ศีล ภาวนา

การตั้งตนชอบของกายมนุษย์ละเอียด (กายผ้น) คือ เอากายมนุษย์ละเอียดมาหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายมนุษย์หยาบ แล้วหยุดถูกส่วนเป็นลำดับไปถึงกายพระอรหันต์ละเอียดจึงเรียกว่าอตฺตสมฺมาปณฺธิ คือ ตั้งตนไว้ชอบ

๓. ความเป็นผู้ได้กระทำความดีไว้ในปางก่อน (ปุพฺเพทตฺตปญฺญตา)

เมื่อตนได้สั่งสมบารมีมาแล้วครบ ๑๐๐,๐๐๐ กัปป์ มาพบพุทธศาสนา อาจได้สำเร็จมรรคผล เพราะบารมีพอแล้ว

ทำอะไรจึงเรียกว่า ปุพฺเพทตฺตปญฺญตา

“ทาน” ชาติก่อนได้ให้ทานตามความสามารถและกำลังอย่างจริงจัง ทำให้เป็นคนมีใจมั่นในการให้ทานในชาตินี้

ให้ของนอกกาย ไม่เหลือไว้เลย เรียก **ทานบารมี**

ให้เนื้อและเลือด เว้นแต่ชีวิต เรียก **ทานอุปบารมี**

ให้ชีวิตเป็นทานได้ เรียก **ทานปรมัตถบารมี**

ให้ลูก เป็นทาน เรียก **ปุตตบริจาค**

“ศีล” รักษาศีลแน่วแน่ไม่มีเสerahmong

แม้สมบัตินอกกายจะวอดวาย ไม่ยอมให้ศีลขาด เรียก **ศีลบารมี**

รักษาศีลแม้เลือดเนื้อจะเป็นอันตราย เรียก **ศีลอุปบารมี**

รักษาศีลแม้ชีวิตจะดับ เรียก **ศีลปรมัตถบารมี**

“ภาวนา”

ยอมเสียสมบัติภายนอก เว้นไว้แต่ชีวิตและเลือดเนื้อ ไม่ให้เสียภาวนา เรียก **ภาวนาบารมี**

เนื้อและเลือดจะแห้งเหือดหมดไปก็ไม่ว่า เรียก **ภาวนาอุปบารมี**

ยอมแม้ชีวิตจะดับไป ก็ไม่ยอมเสียภาวนา เรียก **ภาวนาปรมัตถบารมี**

สมบุรณ์บริบูรณ์ทั้งทาน ศีล ภาวนา ได้เช่นนี้ เป็นเพราะความดี ที่ทำไว้ในชาติก่อน การเกิดเป็นพระเจ้าแผ่นดินได้ ก็เพราะเป็นผู้สั่งสมความดีไว้ในชาติปางก่อน

ตัวอย่าง : การสั่งสมความดีในชาติปางก่อน จนได้เกิดเป็นกษัตริย์ด้วยการรักษาศีล

ทศกัณฐ์ ที่รับจ้างอนาถบิณฑิกเศรษฐี ในเมืองสาวัตถี เสร็จจากงานเป็นเวลาเย็น วัน ๘ ค่ำ เมื่อทราบว่าคุณในบ้านรักษาโบสถ์ศีล ก็ขอสมทานบ้าง แม้ไม่ได้เต็มวัน ตกตึกปวดท้องมาก เศรษฐี

ให้กินยาก็ไม่ยอม ไกลจะตายได้อริษฐานขอไปเกิดเป็นลูกของพระเจ้าปเสนทิโกศล ตายแล้วก็ได้ไปเกิดเป็นลูกของพระองค์ ได้เสวยราชย์ต่อจากพระราชบิดาในกาลต่อมา

ตัวอย่าง การสั่งสมความดีในชาติปางก่อน ด้วยการทำทานในพระอริยบุคคล จนได้สำเร็จมรรคผล

เรื่อง **ลาชเทวธิดา** ผู้ถวายข้าวตอกแก่พระมหากัสสปะ แล้วเดินตามไปส่งที่คันทนา ถูกงูกัดตาย ได้ไปเกิดในวิมานทอง ระลึกเห็นบุญที่ทำในอดีต จึงตามลงมาอุปัฏฐากพระมหากัสสปะต่อ ด้วยตั้งใจจะทำสมบัติให้ตั้งมั่นมากขึ้นกับพระอริยบุคคล จึงลงจากสวรรค์มาอุปัฏฐากพระมหากัสสปะ แต่ท่านปฏิเสธ นางจึงเสียใจเหาะไป พระพุทธเจ้าทรงอนุเคราะห์ด้วยการแสดงธรรมโปรด แม้นางจะเหาะไปไหน ก็ได้ยินธรรมของพระองค์จนสำเร็จมรรคผล

เราเกิดมาพบพระพุทธศาสนา จึงควรพยายามทำความดีให้มากขึ้น

สิ่งที่เป็นที่ตักเตือนการบำเพ็ญกุศล คือ (บุญกิริยาวัตถุ ๑๐)

๑. ทานมัย บุญสำเร็จด้วยการบริจาคทาน
๒. สีลมัย บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล
๓. ภาวนามัย บุญสำเร็จด้วยการเจริญภาวนา
๔. อปจายนมัย บุญสำเร็จด้วยการประพุดถ่อมตนต่อผู้ใหญ่ หรือผู้เจริญกว่า
๕. ไวยยาวัจจมัย บุญสำเร็จด้วยการชวนชวายนในกิจที่ชอบ
๖. ปัตติทานมัย บุญสำเร็จด้วยการให้ความดีแก่ผู้อื่น
๗. ปัตตานุโมทนามัย บุญสำเร็จด้วยการอนุโมทนาบุญของผู้อื่น
๘. ธัมมัสสวนมัย บุญสำเร็จด้วยการสดับตรับฟังธรรมเทศนา
๙. ธัมมเทศนามัย บุญสำเร็จด้วยการแสดงธรรมให้แก่ผู้อื่น
๑๐. ทิฏฐุชุกัมม บุญสำเร็จด้วยการทำความเห็นของตนให้ตรงต่อความประสงค์ของพุทธ-

ศาสนา

ผู้ใดประกอบด้วยองค์คุณทั้งสาม คือ การอยู่ในประเทศอันสมควร มีบุญในปางก่อน และการตั้งตนไว้ชอบ ย่อมถึงซึ่งความเจริญอันสูงสุด